

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce: **J. S.**, bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 25. 6. 2012, č.j., sp. zn.

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 6. 2012 č.j., sp. zn. bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 2. 2012, č. j. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) ve znění účinném do 31. 7. 2011 porušením ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že dne 29.11.2009 v 17:40 hod. na pozemní komunikaci – v obci jako řidič motorového vozidla tov. zn. RZ: řídil motorové vozidlo, ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění dle ust. § 81 zákona o silničním provozu. Žalobci byla podle ust. § 22 odst. 4 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) a ust. § 7 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích uložena

pokuta ve výši 30.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 12 měsíců a dále podle ust. § 79 odst. 1 s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě ze dne 15.7.2012 doručené Krajskému soudu v Brně dne 16.7.2012 uvádí, že byl správním orgánem prvního stupně celkem čtyřikrát předvolán k ústnímu jednání, přičemž se vždy řádně písemně omluvil a důvod neúčasti na jednání doložil. Že se ze strany žalobce nejednalo o účelové jednání, dokládá skutečnost, že pracovní neschopnost žalobce započala již 27.9.2011, tedy před zahájením správního řízení. V průběhu řízení žalobce se správním orgánem komunikoval, deklaroval, že se chce vyjádřit a řízení zúčastnit. Před písemnými omluvami žalobce správní orgán několikrát telefonicky kontaktoval (na důkaz svých tvrzení přikládá výpis telefonních hovorů) a informoval jej o důvodech neúčasti na jednání, není tak pravda, že se žalobce neomluvil s časovým předstihem. Správní orgán prvního stupně se podle žalobce nesnažil nalézt vhodný termín k projednání věci po pominutí zdravotních obtíží, má přitom povinnost podle svých možností vycházet účastníkům správního řízení vstříc. Žalobce uvádí, že poučení správního orgánu bylo omezeno pouze na některá práva a povinnosti, správní orgán jej nevedl k tomu, aby se k obvinění vyjádřil písemně. Správní orgán nepoučoval žalobce ve smyslu ust. § 56 správního řádu, čímž mařil řízení o přestupku. Žalobce namítá, že v době před vydáním rozhodnutí byl nemocen s diagnózou zánětu zádových nervů, v důsledku čehož byla omezena hybnost žalobce a řízení se nemohl v daném čase zúčastnit, o čemž správní orgán věděl.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný není podle názoru žalobce vázán pouze odvolacími důvody, ale správnost rozhodnutí má přezkoumat i z hlediska, zda nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek, neboť je ve veřejném zájmu, aby nebyl realizován postih na pachatelích přestupku poté, co dojde k zániku odpovědnosti za přestupek. V tomto případě došlo ke spáchání přestupku téměř před 4 lety, v řízení byly nejdříve zahájeny úkony v trestním řízení, následně byl spis postoupen k projednání Městskému úřadu v Jihlavě, poté byl spis vyžádán zpět a bylo pokračováno v trestním řízení, aby následně byl spis opět postoupen správnímu orgánu prvního stupně.

Žalobce uvádí, že žalovaný se nevypořádal s některými odvolacími důvody. Žalovaný podle názoru žalobce nereagoval na odvolací důvod, že správní orgán prvního stupně nepostupoval v souladu se zásadami podle ust. § 2 - § 8 správního řádu. Z odvolání je podle žalobce patrné, že brojil proti nezákonnému postupu správního orgánu. Z protokolu o ústním jednání není zřejmé, že by správní orgán prováděl dokazování, hodnotil je a na jejich základě dospěl k závěru, že je žalobce vinen. Žalobce namítá, že žalovaný je vázán principem enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí a proto pokud správní řád nedává správnímu orgánu možnost využít jako důkazní prostředek výsledky řízení před jiným orgánem, nelze tvrdit, že tak učinit může, jelikož mu to žádný právní předpis nezakazuje. Z rozhodnutí ani z protokolu o ústním jednání není patrné, o jaký konkrétní důkaz z trestního spisu se vlastně prvostupňový správní orgán opíral. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal s odvolacím důvodem, že prvostupňový orgán neposkytl dostatečné poučení o právech žalobce a že ze spisové dokumentace nevyplývá, proč správní orgán nevyslechl svědky a neumožnil osobní slyšení před správním orgánem. Žalovaný se nevypořádal ani s odvolacím důvodem, že v napadeném rozhodnutí absentují povinné náležitosti odůvodnění, důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní úřad řídil při jejich hodnocení a při výkladu

právních předpisů. Žalovaný doodůvodňuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jedná se tak o spekulaci žalovaného ve snaze neprolomit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou nepřezkoumatelnosti a zmatečnosti.

Vzhledem ke shora uvedenému žalobce navrhuje soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že k zániku odpovědnosti za přestupek nedošlo a věc byla řádně projednána, aniž by uplynula lhůta stanovená ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce v odvolání nenamítal, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek a proto nebyl důvod, aby se žalovaný touto otázkou zabýval. Podle žalovaného si lze těžko představit, že by povinnost žalovaného bylo možné dovodit na základě toho, že by to vyžadoval veřejný zájem. Žalovaný tvrdí, že postupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Ohledně námitky žalobce týkající se porušení zásad správního řízení a námitky týkající se údajné absence poučení o procesních právech žalobce, nevyslechnutí svědků a umožnění osobního slyšení žalobce, odkazuje žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K protokolu o ústním jednání žalovaný uvádí, že nelze směšovat fázi provádění důkazů a jejich hodnocení. Provádění důkazů musí ve správním řízení probíhat zásadně při ústním jednání, fáze hodnocení důkazů nikoliv. Hodnocení jednotlivých důkazů je zřejmé z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný uvádí, že pokud se týká dokazování pomocí trestního spisu, postupoval v souladu s ust. § 51 odst. 1 správního řádu. Pokud se jedná o odůvodnění sankcí za přestupek, dle žalovaného bylo ze strany správního orgánu prvního stupně provedeno dostatečně a z jeho rozhodnutí vyplývá, jaké důvody vedly správní orgán prvního stupně k uložení právě takových sankcí, jaké žalobci uložil. Co se týče započtení doby zadržení řidičského průkazu do sankce zákazu činnosti, žalovaný odkazuje na své vyjádření v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

S ohledem na uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na doručené vyjádření žalovaného byla dne 1. 10. 2012 soudu doručena replika, v níž žalobce setrvává na postojích uvedených v podané žalobě. K žalobnímu bodu týkajícímu se porušení zásad správního řízení žalobce uvádí, že žalovaný pouze formálně vyhodnotil, že neshledal žádných porušení zásad správního řízení, v rozhodnutí však absentují úvahy, proč porušení jednotlivých zásad neshledal. Stran hodnocení důkazů žalobce uvádí, že oznámení přestupku a trestní spis nelze považovat za důkazy o spáchání přestupku, tyto jsou pouze podkladem pro zahájení správního řízení a samotné dokazování probíhá až v rámci správního řízení. Správní orgán vzal za prokázané spáchání přestupku na základě trestního spisu OS Jihlava, ačkoliv soud spis shromáždil ve zcela jiném řízení. Vnímání trestního spisu jako důkazu podle žalobce brání zásada přímosti, správní orgán byl vázán zásadou vyhledávací, která jej nutí k samostatnému aktivnímu vyhledávání důkazů potřebných k rozhodnutí. V další části repliky žalobce zpochybňuje samotné provádění důkazu trestním spisem. V replice žalobce namítal ještě další žalobní námitky, které však byly uplatněny po lhůtě po podání žaloby ve smyslu ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. a z tohoto důvodu se jimi soud nebude zabývat.

Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené

výroky rozhodnutí. (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud považoval za důležité v první řadě posoudit, zda byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a zda mu tímto postupem bylo znemožněno osobně se zúčastnit jednání, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.* Řízení o přestupku v prvním stupni je tedy zákonem zásadně koncipováno jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č.j. 7 As 9/2009-66, www.nssoud.cz, dle něhož *„ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán. Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí tohoto obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevin, a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí. Obviněný má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, „základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“*

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce jako obviněný z přestupku převzal dne 16.1.2012 osobně předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 2.2.2012, jež

obsahovalo všechny náležitosti dle ust. § 59 správního řádu - je z něj zřejmé, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má žalobce k jednání dostavit včetně poučení o tom, jaké jsou právní následky v případě, že se obviněný z přestupku k jednání nedostaví (je zde uvedeno, že přestupek může být v tomto případě projednán a může být o něm rozhodnuto v nepřítomnosti žalobce). Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému na den 2.2.2012 řádně předvolán a soudu zbývá posoudit otázku, zda byly splněny požadavky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce, tzn. zda se žalobce nedostavil k jednání bez náležité omluvy nebo náležitého důvodu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č.j. 1 As 55/2012-32, www.nssoud.cz „zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 - 41)... Je zřejmé, že vzhledem ke smyslu zákona se za náležitou omluvu bude považovat taková, která skutečně znemožňuje účastnit se nařízeného správního řízení. Za takový případ se dá považovat hospitalizace nebo jiné důvody skutečně a prokazatelně zamezující pohybu.“

Soud ze spisového materiálu dovodil, že žalobce byl již dříve čtyřikrát předvoláván k ústnímu jednání nařízenému na dny 10.10.2011, 2. 11. 2011, 16.12.2012 a na 13.1.2012. Ze všech těchto jednání se žalobce těsně před nařízeným datem písemně omluvil z důvodu pracovní neschopnosti, přičemž jako doklad vždy přiložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti nebo potvrzení o trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo karantény vystavené praktickým lékařem MUDr. P.P., prokazující, že žalobce byl v pracovní neschopnosti ode dne 27. 9. 2011, dále potom ke dni 31.10.2011, ke dni 30.11.2011 a ke dni 31.12.2011. Žádný z dokladů o dočasné pracovní neschopnosti neobsahoval žádnou diagnózu ani žádné příznaky nemoci žalobce, pouze k potvrzení o trvání dočasné pracovní neschopnosti, kterou zaslal žalobce jako doklad k omluvence z jednání nařízeného na den 13.1.2012, byl na základě výzvy správního orgánu zaslán přípis, kterým výše uvedený praktický lékař potvrzuje, že žalobce se ze zdravotních důvodů nemůže ústního jednání zúčastnit. Následně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 2.2.2012 v 8:00 hod., ke kterému se nedostavil a až v den jednání byl správnímu orgánu prvního stupně doručen přípis, ve kterém se žalobce opětovně omluvil z nařízeného jednání z důvodu pokračující pracovní neschopnosti, přičemž svou omluvu dokládá kopií „Potvrzení“, jež má prokazovat trvání pracovní neschopnosti a nemožnost se dostavit k ústnímu jednání ze zdravotních důvodů.

Soud konstatuje, že posouzení náležitosti omluvy spadá do diskrečního oprávnění správního orgánu, pojmy náležitá omluva a důležitý důvod jsou pojmy neurčité, při jejichž hodnocení vychází správní orgán ze všech relevantních skutečností. Vzhledem k účelu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba za náležitou omluvu považovat omluvu z důvodu, který skutečně brání obviněnému se zúčastnit jednání. Z žalobcem předloženého přípisu nevyplývá, jaké konkrétní zdravotní komplikace žalobci bránily v účasti na jednání a nemožnost účasti žalobce na jednání byla zdůvodněna jen velmi obecně („ze zdravotních důvodů“. Ačkoliv v podané žalobě žalobce uvádí, že důvodem neúčasti měl být zánět zádových nervů, tato skutečnost nebyla žádným způsobem doložena jak v průběhu správního řízení, tak ani v průběhu řízení před zdejším soudem. Žalobce byl v předvolání v souladu s ust. § 59 správního řádu řádně poučen, že pokud se nemůže ze závažných důvodů dostavit

k ústnímu jednání, je povinen se bezodkladně s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit a tyto důvody je nutné dokladovat. Bylo tedy povinností žalobce předložit správnímu orgánu náležitou omluvu včetně dokladů, ze kterých by bylo dostatečně patrné, jaké jsou konkrétní překážky jeho účasti na jednání. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek ze dne 12.3.2009, č.j. 7 As 9/2009-66, www.nssoud.cz ve kterém Nejvyšší správní soud uvádí, že „*hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.*“ Ačkoliv tedy správní orgán všechny předchozí omluvy ze zdravotních důvodů jako řádné uznal, nelze spatřovat nezákonnost v postupu, kdy poslední omluvenka již správním orgánem akceptována nebyla. Soud souhlasí se žalovaným, že skutečnost, kdy omluvy z jednání byly zasílány bezprostředně před nařízeným jednáním, ačkoliv potvrzení byly vystaveny dřívějšího data, nasvědčuje obstrukčnímu a účelovému jednání žalobce. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že správní orgán před tím, než se písemně omluvil z nařízeného jednání, telefonicky kontaktoval, což dokládá výpisem telefonních hovorů, soud konstatuje, že ve správním spisu není o případných telefonních hovorech žádný úřední záznam a samotným výpisem telefonních hovorů nelze prokázat, jaký byl obsah uskutečněného hovoru, tento důkaz tedy soud nepovažuje za opodstatněný k prokázání, zda se žalobce omlouval z jednání, popř. z jakého důvodu, či nikoliv. Přípis žalobce, kterým se žalobce omlouval z jednání nařízeného na den 2.2.2012, je potom pouhou kopií, byť s podpisem lékaře, přičemž nebylo přiloženo ani rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti na předepsaném formuláři, jehož přesvědčivost by byla jistě větší.

Vzhledem ke shora uvedenému se soud zcela ztotožňuje s postupem správních orgánů, které opakované omluvy z nařízených jednání vyhodnotily jako účelové se snahou vyhnout se postihu za protiprávní jednání. Správní orgán prvního stupně tedy jednal ve věci přestupku v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když omluvu žalobce z ústního jednání nařízeného na den 2. 2. 2012 neakceptoval jako náležitou z náležitého důvodu a přestupek byl projednán v jeho nepřítomnosti.

K námitce žalobce, že se správní orgán prvního stupně nesnažil nalézt vhodný termín k projednání věci v době, kdy zdravotní potíže žalobce pominou, soud podotýká, že správní orgán předvolával žalobce k ústnímu jednání celkem pětkrát v horizontu více než 4 měsíců, přičemž žalobce se vždy omluvil ze zdravotních důvodů, aniž by bylo uvedeno, jaké konkrétní potíže žalobci v účasti na jednání brání. Nelze tedy než konstatovat, že ze strany správního orgánu byla zásada podle možností vycházet dotčeným osobám vstříc opakovaným nařizováním stále nových termínů ústního projednání jistě naplněna nad rámec jeho zákonných povinností.

K žalobní námitce, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné z důvodu, že se nezabýval otázkou zániku odpovědnosti žalobce, soud uvádí, že podle ust. § 89 odst. 2 věty první správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Soud musí přisvědčit názoru žalobce v tom, že žalovaný byl skutečně povinen z úřední povinnosti zkoumat, zda nedošlo k uplynutí prekluzivní lhůty podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích a v důsledku toho k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek, ačkoliv otázka zániku odpovědnosti nebyla žalobcem v odvolání namítána, z žádného právního předpisu však nevyplývá, že by se tyto úvahy odvolacího správního orgánu musely výslovně odrazit v textu rozhodnutí. Jiná situace

by nastala v případě, že by tato námitka byly v průběhu řízení žalobcem uplatněna nebo kdyby žalovaný z úřední povinnosti zjistil, že k zániku odpovědnosti skutečně došlo. Nad rámec soud uvádí, že podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Podle druhého odstavce téhož ustanovení se do běhu této lhůty nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu. Jak vyplývá z trestního a správního spisu, k deliktnímu jednání v daném případě došlo dne 29.11.2009. Ode dne 8.12.2009, kdy byly ve věci zahájeny úkony trestního řízení, bylo s výjimkou krátkého období v průběhu měsíce ledna 2010 (od 8.1.2010, kdy byla věc odevzdána k projednání přestupku, do 21.1.2010, kdy bylo v trestním řízení pokračováno) až do postoupení věci správnímu orgánu prvního stupně dne 27.9.2011 ve věci vedeno trestní řízení. Dne 29.9.2011 bylo zahájeno správní řízení, přičemž pravomocně rozhodnuto o spáchání přestupku bylo 9.7.2012. Z uvedeného vyplývá, že s přihlédnutím k době, po kterou bylo vedeno trestní řízení, byl přestupek pravomocně projednán v zákonné roční lhůtě ode dne spáchání přestupku a k zániku odpovědnosti z tohoto důvodu nedošlo. Žalobní námitku soud neshledal důvodnou.

Soud za důvodnou nepovažuje ani žalobní námitku, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou, že správní orgán prvního stupně nepostupoval v souladu se zásadami správního řízení. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v odvolání namítal, že správní orgán prvního stupně realizoval řízení v rozporu se zásadami, které ovládají správní řízení a které jsou vyjádřeny zejména v ust. § 2 - § 8 správního řádu. Tato námitka tedy byla formulována obecně, aniž by ji žalobce konkretizoval a subsumoval zákonné znění na konkrétní skutková tvrzení. Soud je toho názoru, že s takto obecně formulovanou odvolací námitkou se nelze vypořádat jinak než opět na zcela obecné úrovni. Žalovaný se ve svém rozhodnutí s touto odvolací námitkou vypořádal dostačujícím způsobem, když na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že žádné porušení zásad správního řízení nezjistil. Pokud v žalobě žalobce namítá, že z odvolání je patrné, že brojil proti nezákonnému postupu správního orgánu prvního stupně ohledně absence provádění dokazování v průběhu ústního jednání, soud uvádí, že toto tvrzení nemá ve spisovém materiálu oporu, nelze tak žalovanému vytýkat, že se k této otázce v rozhodnutí nevyjádřil. Soud nad rámec uvedeného konstatuje, že je třeba odlišovat fázi provádění důkazů a fázi jejich hodnocení. Zatímco provádění důkazů ve správním řízení musí probíhat zásadně při ústním jednání (viz ust. § 51 odst. 2 správního řádu), pro fázi hodnocení důkazů tato podmínka neplatí. Zatímco tedy na ústním jednání byly vymezené důkazy pouze provedeny, hodnocení důkazů, tzn. z jakých důkazů bylo v řízení vycházeno, je zřejmé ze samotného odůvodnění rozhodnutí (bylo vycházeno zejména z z evidenční karty řidiče ze dne 2.12.2009, z evidenční karty řidiče ze dne 4.10.2011, z vyjádření žalobce v průběhu trestního řízení).

Pokud se týká žalobní námitky, že není možné jako důkaz ve správním řízení použít trestní spis Okresního soudu v Jihlavě, soud žalobci dává za pravdu v tom, že žalovaný je při své činnosti vázán principem enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, podle něhož mohou orgány veřejné moci postupovat pouze takovým způsobem, který jim zákon výslovně umožňuje, resp. ukládá. V tomto případě nicméně soud poukazuje na ust. § 51 odst. 1 správního řádu, podle něhož k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, nelze tedy v žádném případě souhlasit s názorem, že správní řád využití výsledků řízení před jiným orgánem jako důkazní prostředek neumožňuje. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že není důvod, proč by trestní spis nemohl být použitelný

ve správním řízení jako důkaz, v tomto případě jako důkaz listinou. Tento důkazní prostředek nelze považovat za získaný nebo provedený v rozporu s právními předpisy, naopak se jeví jako velmi vhodný ke zjištění stavu věci, a to zejména z důvodu hospodárnosti řízení s přihlédnutím k výrazné podobnosti skutkových podstat v rámci trestního řízení a následného řízení správního. Pokud žalobce namítá, že použití trestního spisu jako důkazu brání zásada přímosti, soud s tímto názorem nemůže souhlasit. Zásada přímosti brání správnímu orgánu rozhodovat na základě toho, jak byly důkazy vyhodnoceny jiným správním orgánem nebo v jiném řízení, ale nebrání v samotném využití těchto důkazů v jiném řízení. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nevycházel z hodnocení důkazů trestního soudu, ale pouze ze samotných důkazů, které následně sám v rozhodnutí zhodnotil. Jak vyplývá z protokolu o ústním projednávání přestupku, v průběhu ústního jednání byl proveden důkaz trestním spisem Okresního soudu v Jihlavě sp. zn. jako celkem (číslo listu 1-108). Pokud žalobce v replice k vyjádření žalovaného zpochybňuje, zda provedení důkazu vůbec proběhlo, nelze než konstatovat, že správní orgán prvního stupně postupoval zcela v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu, podle něhož o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah. Vzhledem k tomu, že ústní jednání proběhlo, jak je uvedeno výše, v souladu se zákonem v nepřítomnosti žalobce, nebylo třeba celý spis číst či sdělovat její obsah a postačilo tak učinit záznam do spisu (vyhotovit protokol o ústním projednávání přestupku).

Pokud se jedná o žalobní námitku, že se žalovaný nevyjádřil k odvolací námitce, že žalobce nebyl v průběhu správního řízení dostatečně poučen o právech a povinnostech, soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se k této námitce dostatečně vyjádřil na straně 5. Podle ust. § 4 odst. 2 správního řádu má správní orgán povinnost poskytnout dotčeným osobám přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce byl v předvolání k ústnímu jednání správním orgánem prvního stupně poučen o právech a povinnostech s tímto jednáním souvisejících (byl poučen ve smyslu ust. § 59, § 37 odst. 4, § 74 odst. 1, 33 odst. 1, § 79 odst. 6 a § 36 správního řádu). Soud je tedy toho názoru, že žalobce byl o svých právech a povinnostech poučen dostatečně, v souladu s ust. § 4 odst. 2 správního řádu a naopak by považoval za nepředstavitelné až absurdní, kdyby správní orgány poučovaly účastníky řízení o naprosto všech právech a povinnostech, jejichž jsou v průběhu správního řízení nositeli. V předvolání k ústnímu jednání byl žalobce mimo jiné poučen o tom, že při ústním jednání mu bude dána možnost se osobně vyjádřit k podkladům rozhodnutí, žalobce se však svým jednáním, kdy se k tomuto ústnímu jednání nedostavil bez náležité omluvy, resp. náležitého důvodu tohoto práva vzdal. Žalobce měl možnost se vyjádřit k podkladům rovněž písemnou formou, ačkoli o této možnosti nebyl výslovně poučen, této možnosti však žalobce nevyužil.

K žalobní námitce, že žalovaný nezdůvodnil, proč správním orgánem prvního stupně nebyli vyslechnuti zasahující policisté jako svědci, soud uvádí, že podle ust. § 3 správního řádu je třeba ve správním řízení postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2. Ve správním řízení platí tzv. zásada vyšetřovací, kdy podle ust. § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, správní orgán však není návrhy účastníků vázán, vždy provede takové důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Rovněž podle

rozsudku Nejvyššího správního soudu, ze dne 3.5.2007, č.j. 8 As 10/2006-48 *provádění důkazů v přestupkovém řízení je úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení.* Soud má za to, že vypořádání odvolací námitky bylo dostatečné, když žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že za situace, kdy byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, jeví se výslech svědků jako zcela nadbytečný. Soud se s tímto názorem ztotožňuje a dodává, že žalobce ani v průběhu správního řízení, ani v podané žalobě nikterak nezpochybil, že by skutkový stav nebyl správním orgánem zjištěn bez důvodných pochybností ve smyslu ust. § 3 správního řádu, a rovněž tak žalobce neuvedl, k prokázání jakých skutečností by měla svědecká výpověď sloužit. Přihlédnout je třeba rovněž k tomu, do jaké míry by vůbec mohla být výpověď policistů po více než 3 letech od okamžiku silniční kontroly věrohodná.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný nereagoval na odvolací důvod, že v napadeném rozhodnutí absentují povinné náležitosti odůvodnění ve smyslu ust. § 68 odst. 3, soud je opět nucen konstatovat, že tato odvolací námitka byla formulována velmi obecně (žalobce namítá, že není bezezbytku naplněno ust. § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož jsou povinnými náležitostmi odůvodnění důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů), a tedy nezbývá než se s ní vypořádat rovněž na obecné úrovni. Na straně 6 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádné takové pochybení správního orgánu prvního stupně neshledal, což soud považuje vzhledem k charakteru odvolací námitky za zcela dostačující. Pokud žalobce namítá, že žalovaný doplnil odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ačkoli jako orgán prvního stupně nerozhodoval, a jedná se tak o pouhou spekulaci, soud uvádí, že na řízení včetně rozhodnutí před správním orgánem prvního stupně i řízení odvolací je nutno nazírat jako na jeden celek a nikoliv izolovaně. Postup žalovaného, kdy žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí a přitom v části doplnil odůvodnění rozhodnutí, je tak zcela v souladu se zákonem. Žalovaný se tímto způsobem řádně vypořádal jak s odvolací námitkou týkající se uložení sankcí, tak s námitkou zmatečnosti.

Vzhledem k tomu, že na základě shora uvedených závěrů nelze žalobní námitky hodnotit jako důvodné ve vztahu k posouzení zákonnosti a věcné správnosti a soud neshledal, že by správní orgány postupovaly v rozporu s právními předpisy, soud ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Brně dne 4. února 2013

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně